

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

انینۀ ایران

انجمن قلم ایران (در تبعید)

۱۷ دسمبر ۲۰۱۴

IRANIAN PEN CENTER (IN EXILE)

بیانیه انجمن قلم ایران (در تبعید)

به مناسبت شانزدهمین سالگرد «قتل‌های زنجیره‌ئی»

نگاهی به کارنامه حاکمیت تبهکاران اسلامی در جامعه ما، بی‌درنگ جنایت‌های هولناک و تکان‌دهنده‌ای را پیش چشم می‌گشاید که هرگز از خاطره همگانی مردم جامعه ما پاک نخواهند شد.

آبان [عقرب] و آذر [قوس] سال ۱۳۷۷، تاریخ یکی از جنایت‌های هول‌انگیز این حاکمیت است؛ یعنی قتل‌های زنجیره‌ئی که در طی آن چند تن از اعضای کانون نویسندگان ایران نیز جان خود را در راه آرمان دفاع از آزادی اندیشه و بیان از دست دادند.

بی‌تردید، جنایت‌های دیگر این رژیم جنبه‌های غیرانسانی و وحشتناکی داشته‌اند که فضای سیاسی و اجتماعی جامعه را دچار بیم و تردید کرده و خون‌های بسیاری را نیز، جاری کرده است. جنایت‌هایی مانند یورش به مبارزه زنان، دانشجویان، کارگران و جنبش‌های انقلابی مردم کردستان و ترکمن صحرا و اعدام‌های گروهی در زندان‌ها، کشتار همگانی هزاران زندانی سیاسی در تابستان ۱۳۶۷، پافشاری در جنگ هشت ساله ایران و عراق، صدور فتوای قتل سلمان رشدی و ... همه حکایت از سیاست‌های انسان‌ستیزانه این رژیم دارد که در پی نهادینه کردن فضای خفقان و وحشت در جامعه ماست تا از این راه شاید بتواند از اعتراض‌ها و خواسته‌های روز افزون همگانی، جلوگیری کند.

اما سیاست قتل‌های زنجیره‌ئی پائیز ۱۳۷۷، از جنس دیگریست که کمتر نمونه‌ای داشته است. این قتل‌های تصورناپذیر، در واقع پس از پایان یک دوره مبارزه سازمان‌یافته مردم ایران و در زمانی صورت گرفت که برخی نهادهای فرهنگی و اجتماعی، در عمل جایگزین نهادهای سیاسی مردم شده بودند و نقش روشنگری را در گستره‌هایی بزرگ به عهده داشتند. از همین‌رو، ناگهان بسیاری از کارورزان فرهنگی و به ویژه نویسندگان کارا در کانون نویسندگان ایران، چونان محمد مختاری، شاعر، پژوهشگر و هموند گروه مشورتی کانون نویسندگان ایران، محمد جعفر

پوینده، مترجم و یکی دیگر از اعضای گروه مشورتی کانون نویسندگان ایران و تنی چند دیگر از این کنشگران ربوده شدند و به قتل رسیدند. رژیم، حتا وکیلان پرونده آنان را نیز، دستگیر و زندانی کرد. رژیم، اما نابودی کامل روشنفکری و روشنگران ایران را می‌خواست؛ دستگاه‌های امنیتی حاکم، در پی آن بودند تا در سفر بسیاری از نویسندگان به ارمنستان، اتوبوس آنان را به دره انداخته و با قتل برنامه‌ریزی شده آنان، مسأله روشنفکران متعرض را برای همیشه حل کند. متن نامه کمیته پشتیبانی از کشته‌شدگان قتل‌های زنجیره‌ئی در سال ۱۳۷۹ در تهران، از ۷۵ نفر نام می‌برد.

در تمام سال‌های پس از این جنایت‌ها، حکومت حتا از یادآوری یاد و خاطره جان‌باختگان نیز در هراس است. در حقیقت این رژیم برای حفظ حاکمیت انسان‌ستیزانه خود، تنها راه سرکوب گسترده جنبش‌های اجتماعی و اعدام همه کسانی را در پیش گرفته که برای آزادی و حقوق انسانی خود مبارزه می‌کنند. این، سیاست رسمی حکومت اسلامی‌ست، اما هنرمندان و نویسندگانی که جانب مردم را گرفته‌اند، همچنان می‌کوشند تا با سنجش و کاوش و تحلیل وضعیت موجود، نوید دهنده آزادی، برابری و عدالت اجتماعی در جامعه خود باشند.

انجمن قلم ایران در تبعید نیز از همین‌رو، خاطره تابناک جان‌باختگان راه پشتیبانی از آزادی اندیشه و بیان را گرامی می‌دارد و هرگونه یورش به آزادی اندیشه و بیان و نقض کار گروهی و تشکیلاتی کنشگران فرهنگی، اجتماعی و سیاسی را قاطعانه محکوم می‌کند و حکومت اسلامی ایران را مسؤول تمامی جنایت‌ها و سرکوب‌های سی و پنج سال گذشته می‌داند.

انجمن قلم ایران در تبعید، یاد محمد مختاری و محمد جعفر پوینده و دیگر جان‌باختگان راه آزادی، برابری را گرامی می‌دارد و خود را ادامه‌دهنده این راه می‌شمارد.

انجمن قلم ایران در تبعید

پانزدهم دسمبر ۲۰۱۴